

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr., J. F. Ligtenberg,

S. H. Stoffel, R. A. Verwey, J. F. C. Wrede.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

BERICHT.

Het eerstvolgend nummer verschijnt na de Paasch-vacantie.

Debating.

In een weekverslag van den Delftschen Minerva-correspondent, dat overigens om z'n goede hoedanigheden slechts lof verdient, wordt de wensch uitgesproken, dat het bestuur der Debating-club in het vervolg het er op toelegge, zooveel mogelijk inleiders van buiten te doen overkomen, omdat de verslaggever meent, dat een vergadering waar een bekend outsider spreekt, voor de bezoekers leerzamer is en meer nut afwerpt, dan eene waarop door een der Debating-leden zelf stellingen worden voor gebracht en verdedigd.

De ingenomenheid met het inleiden en debatteeren van vreemde sprekers is bij den Minerva-redacteur opgekomen op de vergadering van Debating, waar Van Kol de koloniale politiek besprak en de heeren prof. Van Hasselt en R. A. van Sandick in debat traden. Ongetwijfeld was deze vergadering buitengewoon belangrijk en stonden de discussies die er gevoerd werden, zoowel door inhoud als door vorm, hoog. Maar het is niet de Debating-Club, die voor dergelijke debatten van niet-studenten het aangewezen terrein is. Er zijn in Delft immers andere vereenigingen, die superieure sprekers laten komen en waar de gelegenheid voor tegenspraak ruim is. Men bezoeke de vergaderingen van de S. D. P. C., die van de onlangs gevormde commissie der vijf studenten. Men brenge nieuw leven in „Vrije Studie”, verdrijve de doode mos er uit, en make ook van de bijeenkomsten van dit gezelschap gelegenheden om te leeren uit het hoor en wederhoor. Meent men dat het op de vergaderingen van deze lichamen dan toch aan goede debaters ontbreekt — men kan het moeilijk weten als men er nooit komt, dit zij even opgemerkt — dan zorge men ervoor dat bekwame tegenstanders van de optredende sprekers aanwezig zijn om het betoogde aan te vallen, en het tegenovergestelde te verheffen. Tot nog toe moeten de Delftsche reactie en het Delftsche behoud op dit arbeidsveld nog de eerste schrede doen. Maar voelen ze werkelijk iets voor hun eigen standpunt, laten ze dan zorgen dat er voor gestreden wordt waar men het aanvalt.

Meenen wij dus, dat, om sprekers van reputatie te hooren andere vereenigingen dan Debating ons gelegenheid te over bieden, Debating is onzes inziens het aangewezen gezelschap voor het optreden van studenten zelf als inleiders en debaters. Het wil mij voorkomen, dat de schrijver van het Minerva-verslag nog nooit, of slechts heel zelden, een vergadering bijwoonde, waar corpsleden verdediging en debat in handen hadden. Anders zou z'n oordeel over zulke avonden niet zoo ongunstig kunnen zijn. Ik wil hem wel de verzekering geven, dat ik op de leeszaal wel menigmaal discussies hoorde van studenten onderling, die niet minder belangrijk en niet minder leerzaam waren dan woordgevechten tusschen bekende grootheden in het algemeen zijn. Ja, dikwijls zijn verdediging en bestrijding van stellingen door studenten

nuttiger hierdoor, dat zij niet zoover zich verheffen boven het gemiddeld weten en begrijpen van de aanwezigen, zoodat zij bij velen klaarheid kunnen brengen, terwijl een gedachtenwisseling tusschen hoog-ontwikkelden maar al te vaak gaat tot een hoogte of een diepte die voor het gros der studenten niet te bereiken is. Het is een onwelwillende geringschatting van wat corpsleden zelve voor de Debating-Club, dat is voor de meest ernstige corpsvereeniging, dat is voor het beste leven van het corps, presteerden, dat de Minerva-man hun spreken en streven zoo in 't algemeen verwerpt. Zou die geringschatting ook iets te maken hebben met de domme partijdigheid, die in het corps zoo sterk heerscht, en die menigeen reeds à priori ingeeft af te keuren, of van geen belang te achten, wat deze of gene beweert?

De Debating-club is bij uitnemendheid het terrein voor de studenten zelf om zich te oefenen in het in goeden vorm verdedigen van hun eerlijke meening. Moge het een goede gewoonte zijn, dat ieder jaar de reeks der vergaderingen wordt geopend met eene, waar een spreker van buiten een actueel onderwerp behandelt en waar de best-geschoolden der studenten-leden, indien zij een anderen kijk hebben op de dingen dan de inleider, met hem in het krijt treden — te betreuren is het wanneer er voor de volgende bijeenkomsten geen studenten zich als sprekers hebben opgegeven. Want het nut van het optreden van een student is èn voor hem zelf èn voor de gemeenschap niet onbelangrijk. Zich eens in te werken in een onderwerp waarvoor men gevoelt, het dan te verdedigen met eerlijkheid en inspanning der beste krachten, dit is leerzaam en vormend. Dit kan dikwijls de eerste vorming zijn voor personen, wier levenstaak gewichtig worden moet door de ontwikkeling van hoedanigheden die hun Debating-optreden blootlegt.

Om nog een argument aan te voeren hoe onbillijk de lage taxatie van studenten-debat door den Minerva-reporter wel is, herinner ik er aan, dat een paar malen de vergaderingen van Debating, waar bekende vreemdelingen inleiders waren, slechts belangwekkend werden door het debat van studenten.

De studenten-wereld heeft groote behoefte aan personen, die helder weten wat zij willen, die klaar kunnen zeggen wat zij meenen, die zich geoefend hebben hun verstand te laten gaan over andere dingen, dan die van het ingenieursvak. Er is in de studentenwereld nog een heele hoop vuilnis en dood vooroordeel, en heerscht nog sterk het wanbegrip op velerlei gebied, er bestaat nog een breede onkunde, en er zijn nog veel anachronistische instituten. Dat alles op te ruimen, het geheel te verfrischen, het leven te brengen in de schaar mannen die hier samen zijn, daarvoor is stoere werkkraft noodig. En die kan niet komen van buiten alleen, die wordt niet geleverd door toeschouwend en luisterend studenten-publiek, maar die zal worden voortgebracht door de strevende en strijdende elementen der studenten-maatschappij, wier schoone oefenschool de Debating-club zijn kan.

V.

Een opmerking naar aanleiding van de Diës-rede.

„53 jaren geleden gevoelden de studeerenden aan de Polytechnische School te Delft behoefte om een band te vormen, die hen allen samenbond en daardoor krachtig maakte.”

In een feestrede (als zoodanig schijnt althans de tegenwoordige president van den Senaat zijn diës-rede te hebben opgevat) schijnt men het met de geschiedkundige juistheid niet al te nauw behoeven te nemen.

Bij de boven geciteerde passage zond ons de heer R. A. van Sandick de volgende kantteekeningen:

„Onjuist. De toenmalige Delftsche Academie bestond: „a uit aanstaande Oost-Indische ambtenaren, die destijds „een overwegende rol in de oprichting van 't D. S. C. „speelden, en b uit aanstaande ingenieurs. Waarom die „eerste categorie, die nu toch waarlijk geen kwaad meer „kan doen aan uw befaamd „polytechnisch gevoel”, nu de „Indologische kwestie geëindigd is door het verdwijnen van „de laatste Indoloog uit Delft, altijd stelselmatig genegeerd „bij geschiedkundige herdenkingen?”

De schande voor 't Corps, de inconsequentie ook, om uit de gemeenschap „die allen samen bond” een deel der leden uit te werpen, is niet meer goed te maken. Waar echter ook de Senaat, ons hier aan 't beginsel van 't Corps herinnert, een band te zijn tusschen alle in Delft studeerenden, daar meen ik, dat we ook van hem kunnen verwachten, dat het hem ernst zal zijn, het Corps een weinig meer aan dezen eisch te laten beantwoorden, en dat met recht voorstellen van hem kunnen worden verwacht, die de tendenz hebben, het exclusief karakter, dat 't Corps op 't oogenblik bezit, weg te nemen. Dat deze zaak niet van alle urgentie ontbloot is, bewijst wel de onlangs nog in 't weekblad besproken kwestie of 't Corps nog wel een reden van bestaan heeft. Het feit, dat een dergelijke vraag ter sprake komt, bewijst heusch niet voor de frischheid van een corporatie.

J. F. L.

Het Christo-Anarchisme.

Lezing van LODEWIJK VAN MIEROP.

Er zijn er, die schrikken voor het woord Christo-Anarchisme — voor het eerste deel, voor het tweede, of voor de combinatie van beide.

Spreker heeft het woord „Christelijk Anarchisme” veranderd in „Christo-Anarchisme”, omdat voor velen het eerste de beteekenis heeft van anarchisme met een christelijk tintje. Voor hem zijn christendom en anarchisme gansch het zelfde. Beide ook zijn zij verkeerd begrepen. Hij gebruikt het woord „christo”, omdat de naam „christendom” door de historie recht van bestaan heeft gekregen.

„Christus” is dat, wat wij begeeren — Christus de volmaakt eenige persoonlijkheid. De geest, die Jezus bezield — daar komt het voor ons op aan. Die geest moet in ons komen — die moet onze ten dood gedoemde maatschappij weer bezielen.

Het Christus-beginsel — dat wij even zoo goed zouden kunnen noemen het Laotse-beginsel — is dit: Aan alle dingen is bij hunne geboorte een divien leven, een levensrythme gegeven, dat alles tot God zal terug brengen. Het eenige, wat tot God leidt, is het zich geven aan dit levensrythme, en het afweren van al, wat aan dit rythme tegengesteld is. Meer en meer moet men opgaan in het volstrekte, dit stellen boven wat aan tijd en ruimte gebonden is, boven het materieële.

Dit is de Christus-geest in Jezus: „Wie mij gezien heeft, heeft den Vader gezien”.

Mensch zijn stellen wij gelijk met Christen-zijn — natuurlijk zijn, van zelf volgen den gang van het evolutie-proces. Christendom, evolutie is een vorm van scheppen, een vorm van liefde — volmaakte mensen te maken volgens het beginsel der liefde. Het altruïstische sentiment is sterker dan het egoïsme — reeds in het eerste protoplasma, zich gevende in de voortplanting, in het moeder zijn. Wij zien de evolutie voortgaan tot er sprake is van zieletoestanden, tot een Paulus het uitspreekt: „Niet ik leef, maar Christus leeft in mij”.

Er zijn er, die zeggen, dat het Christendom heeft uitgedaan... Het is nog in zijne kinderschoenen. Wat is twee

duizend jaar in de ontwikkeling der natuur? Wat weten wij? De wetenschap is hoofdzakelijk nog slechts hypothese — en dan zouden wij willen zeggen, dat wij weten. Men kan zich niet wapenen tegen het Christendom want ten slotte is dit het bestaande zelf. Wel moet men strijden tegen het Christendom als dogmatisch stelsel, dat verdwijnen moet als ieder dogma.

Het kinder-instinct, het vanzelf gaan, vanzelf weten wat goed is en kwaad — dat moeten wij hebben.

Aan de eene zijde staat het wereld-leven — aan de andere het Christus-leven: Hou wat je hebt, en krijg, wat je kan — Geef en vergeef.

De vrijheid van de Ikheid tegen de Ikheid is verkeerd anarchisme genaamd. Dit anarchisme behoort tot de egoïstische sfeer. Hier is een middel noodig om gezag uit te oefenen. Dit middel is geweld.

Aan de andere zijde ontstaat eene samenwerking, een voelen van de eenheid van het al, een voelen van verwantschap, verbroedering. Het middel zal niet zijn geweld, maar liefde.

Wanneer wij in aanraking zijn gekomen met beide sferen, zullen wij dit weten, weten, wat liefde is, al kunnen wij deze idee niet in gebrekkige woorden geven.

Uit het leven van de groote mannen — de Boeddha's, de Christussen — straalt iets uit, dat bewijst, dat zij hierin geloofden.

In dezen toestand van anarchie zal er waarachtige vrijheid zijn, de vrijheid van het al-leven. Zeker zijn wij anarchisten, want wij doen, wat wij zelve willen. En onze wil is één geworden met den wil Gods. Ieder volgt de wet van zijn eigen wil, maar wij willen allen hetzelfde...

Zoodra uwe ziel de reine maagd wordt, zal het Gods-kind in u komen.

Slechts één doel is er — God, het absolute.

Een man van overtuiging, eene gestalte, is in deze eeuw opgestaan — Tolstoi, de bekende, gevierde romanschrijver.

Maar de laatste vijf en twintig jaar is hij ook anders opgetreden. Hij is anders geworden door de lezing en herlezing van de Bergrede.

Niet een ieder, die roept: Heere, Heere, zal opgaan in het Koninkrijk der Hemelen — maar die doet, wat hem zijn eigen geweten ingeeft.

Zoo heeft Tolstoi ontdekt in Jezus den Christus-geest. Zoo is hij moralist geworden. Daarom heeft hij het ze toegeroepen, aan die massieve gevaarten van kerk en staat en patronaat, aan menschen, die — bewust of onbewust — omdat zij hun broodje er van hebben, trachten het goede recht te bepleiten van die instellingen, die massief schijnen, maar voos en rot zijn.

Wij moeten doen, wat goed is, omdat wij weten dat het goed is, niet omdat anderen ons dat zeggen — menschen moeten we zijn en geen slaven — individuen moeten leven brengen in dat doode element, dat daar ligt als eene lijkwade over de aarde. Het is het slaafsche volgen van anderen, die men patroons, of leiders of geestelijke adviseurs noemen mag, dat maakt, dat onze tijd zoo slap en idéeloos is.

We kunnen nooit waarachtig gelukkig worden, als we niet gelooven, niet in harmonie zijn met ons zelve — het helpt ons niet, of we al mooie theoriën van anderen aanhooren en zeggen: „dat is mooi, dat ben ik met je eens” — het moet ons eigendom zijn.

De menschen hebben te weinig geloof, en te weinig geloof, zegt Laotse, is geen geloof. Dat geloof, dat weten is, dat was er bij een man als Jezus; hij sprak „als macht-hebbende.” Als iemand waarachtig gelooft, dan handelt hij er naar — dan zal hij vaak komen te staan buiten de groote kringen van menschen — want dan wordt hij een persoon, en aan personen heeft de wereld behoefte, aan geloofshelden — zij zullen een zuil van leven vormen, die zal groeien en zal vervormen de wereld.

Laat ons datgene doen, wat het meest heenleidt naar het beoogde doel, laat ons voor ons zelf tot klaarheid komen, en als die klaarheid, die zekerheid, er is, dan zullen wij gelooven, en doen wat wij gelooven.

Tolstoi is de man geweest, die de gemoederen wakker heeft geschud — dat heeft de cultuurgeschiedenis der laatste eeuwen bewezen. Hij heeft gestreefd naar de broederschap — hij weet, dat hetzelfde wezen huist onder verschillende omhulsels, dat er is een oorsprong van verwantschap, eene verwantschap, die verkracht is door hen, die zich op onnatuurlijke en onzedelijke wijze op een standpunt verheven hebben. Maar wij moeten hebben het

geloof in ons — wat baat het, of wij al spreken van recht waar wij zelf voortgaan met onrecht te doen. Waar zijn ze gebleven, zij, die riepen over het tastbare onrecht, bij voorbeeld in de Hoogerhuiszaak. Ja, men hield vergaderingen, men sprak van gerechtigheid, maar het geloof ontbrak, het geloof, dat een Zola in staat stelde, recht te doen gelden in Frankrijk.

Rechtspraak — wat willen we oordeelen over een ander, moeten we niet beginnen onszelf te veroordeelen? Zoolang er is een klasse van machthebbers, hoe we die ook noemen mogen, zal er zijn dwang en geweld over anderen, die volgens hun overtuiging het niet eens zijn met de machthebbers. Wie het geloof heeft, wie weet, dat er broederschap moet en kan zijn onder de menschen, zal hij het verkeerde bestendigen?

Men heeft het geuit tegen het kapitalisme — mooi — het kapitalisme is eene bevoorrechtting, en moet dus verdwijnen, we zien, dat zij, die strijden tegen het kapitalisme, toch voortgaan, kapitalistisch te denken — voortgaan met kapitaal te bezitten en er rente van te trekken — dat is het gebrek aan geloof in de bestrijding. We zien strijd tegen het militarisme, tegen die menschenvergoding, gelukverbanning die vastgegroeid zit in het kapitalisme.

Maar aan dien strijd nemen deel de militaristen zelve — dat is tekenend voor den toestand, voor het ongelooft.

Zeker — we moeten voort — ieder voor zich zelve moet vooruit — en iedere stap is een voortgang op den moeilijken weg van strijd tegen kapitalisme — tegen staat — kerk — tegen alle gezag. Maar het schijnt mij, dat het velen gaat als mannen, die een huis willen beklimmen, en er daartoe een ladder tegen plaatsen. Met veel moeite, sport na sport, komen zij boven om — te merken, dat zij een verkeerd huis beklimmen hebben — dat zij het huis aan de overzijde hadden moeten hebben, en dan moet de ladder weer verplaatst worden.

Laat ons dan liever eerst den ladder verplaatsen — laat ons recht op het ideaal afgaan. Maar daartoe moeten wij alleen durven staan, personen zijn, — wie dat niet doet is zwak, hij mist het geloof, dat geloof, dat velen, ook eenvoudigen in den lande bezielt, die er naar handelen, en aldus meer doen, dan de quantiteit van de massa. Voor ons is het de qualiteit — niet de quantiteit, waar het op aankomt — een man, als de dienstweigeraar De Bruin, die zich niet liet verleiden door beschouwingen over het al of niet „practische” van zijne daad, die heenging recht naar het ideaal. Het is dat „practische” element, dat alle halfheid veroorzaakt van menschen, die eene richting uitgaan, waarvan zij zelf weten, dat zij ten slotte de ware niet is.

Wij strijden tegen alle gezag, in welken vorm ook — hoe is het mogelijk, in te gaan en anderen te brengen tot eene andere gedachtensfeer, waar wij zelf ingegroeid zijn en ons niet pogen los te maken uit eene machtsidee, eene idee van heerschen over anderen. Wij zelf zullen in de eerste plaats hebben door te maken den weg van de gezagstot de anti-gezagsidee, wij hebben te gaan een langen en zwaren marsch, een marsch voor de overtuigden, — de anderen zijn er nog niet rijp voor — en toch zullen allen dien weg opgaan ieder alleen — elementjes in het evolutie-proces. „Doet ge, wat ge meent, te moeten doen?”, dat lijkt me de karakteristieke vraag van Tolstoj en zijne geestverwanten, van hen, die denken als Tolstoj — niet, die Tolstoj navolgen. Die geestverwanten hebben iets eigens, iets in zichzelf, waardoor zij zijne geestverwanten zijn, al hadden ze nooit van hem gehoord. Als zoodanig moeten we persoonlijkheden zijn. Als we logisch willen denken, dan zullen we moeten toegeven, dat de leugen nooit geexcuseerd wordt, omdat het huidige stelsel beschermt de gevolgen ervan. Zoolang er zoo'n stelsel is, zoolang wordt er beredeneerd, wordt het goede recht ervan bepleit, zoolang wordt beweerd, dat het voor het oogenblik toch niet anders kan, dat het wel anders zal worden, als het moet.

Maar we zullen moeten toegeven, dat, als we door gere-deneer die dingen bestendigen, we eenvoudig maar wat bazelen over liefde, want het is ons geen ernst — we gelooven niet.

Nu richt ik mij niet tegen de personen van het kapitalistisch stelsel, zooals ik vroeger vaak deed — maar ik zie eene nieuwe richting, die tegen het kapitalisme strijdt, maar die even goed verblind is door de machtsidee. Als wij anderen verwijten, dat zij tegen houden den schoonen tijd, die komen zal, maar zelf bij de bestrijding dezelfde middelen gebruiken, die de anderen aanwenden, dan blijven we op 't zelfde standpunt — dan krijgen we nooit die schoone

harmonie tusschen voelen en denken, die noodig is. De zang die daar klinkt door alle tijden, die er ook de slotzang van zijn zal is: „Doe aan anderen, wat wij willen, dat de menschen ons zullen doen.” — Als dit betracht wordt, dan zullen die daden gedaan worden, waar de wereld naar smacht.

Zoo zie ik, zoo voel ik, zoo weet ik komen een tijd, waarin meer en meer te voorschijn komt de heerlijke idee van verbroedering, van het niet staan van de ééne ik-heid tegenover de andere ikheid.

Als we dat gevoel, dat geloof in ons hebben, dan verschijnt alles voor ons in een nieuw licht — de ellende is dezelfde gebleven, maar wij zien anders, wanneer wij voelen, kinderen te zijn van één God, wanneer wij voelen de verwantschap van mensch met mensch, van mensch met dier, van mensch met plant: wanneer wij voelen de al-liefde — dan komt er in ons het geluk-de vrede.

Het debat, dat van sociaal-democratische zijde kwam, kan hier helaas niet zuiver genoeg gegeven worden, om voor den lezer waarde te hebben, het principiële verschilpunt bleek hier weer te zijn: De anarchist stelt het individu — de socialist de gemeenschap bovenaan.

V. en S.

Adresbeweging in zake misstanden middelbaar en voorbereidend hooger onderwijs.

In het vorige weekblad is genoemd adres in z'n geheel uit „de Ingenieur” overgenomen en uitte ik het plan door middel van lijsten te trachten een aantal handteekeningen te verzamelen en die dan aan den heer van Gelder op te zenden.

Deze lijsten zijn in de keuken der P. S., bij Waltman en op de Societeit Phoenix neergelegd en ik hoop dat velen door hunne handteekening zullen doen blijken dat zij met het adres instemmen.

Van deze mogelijke reorganisatie van het onderwijs, zullen wij zelve niet meer kunnen profiteren, maar het geslacht dat na ons komt zal de vruchten plukken van hetgeen wij nu misschien helpen tot stand brengen. Hoe meer handteekeningen, hoe meer kans van slagen.

Laat ieder die voor de beweging iets gevoelt; niet alleen zelf teekenen en dan denken, zie zoo ik heb mijn plicht gedaan, maar laat hij zijne vrienden en kennissen aansporen zulks ook te doen; laat ieder op dusdanige wijze medewerken om eene verandering in het onderwijs te bewerkstelligen, die niet anders dan de Nederlandsche jeugd tot groot nut kan zijn.

Tot Dinsdagavond zullen de lijsten op genoemde plaatsen blijven liggen, dus een ieder heeft ruimschoots gelegenheid te teekenen. Maar men denke er aan: van uitstel komt afstel!

J. F. C. WREDE.

P.S. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat de mogelijkheid bestaat, dat wij zelf ook nog profiteren van eene mogelijke verandering van het onderwijs, door bijvoorbeeld in de gelegenheid gesteld te worden, zonder kennis van de oude talen, den Docters titel in wis- en natuurkunde te behalen.

Wij kunnen dus misschien van deze adresbeweging, voor ons niet alleen indirecte maar ook directe voordeelen verwachten.

Avond.

Daarbuiten gaat de zon onder. 's Middags zijn er wolken geweest, die wegtrokken naar het westen, en slechts achterlieten een nevel, waar de zon bloedrood, grooter wordend in zijn val, zich achter tracht te verschuilen. Donkerder, grijsachtig wordt het blauw van den hemel. Slechts aan de kim blijft eene nalichting van violet en purper en goud en blauw — het rood van eene blozende, ontluikende roos, het groen van smaragd. Vager wordt de weerkaatsing van de fijn uitlopende, tengere, bladlooze takken der boomen in het even gerimpelde water der vaart. Zwakker wordt de wind; zacht suizend kust hij de boomen. De avondstemming daalt neer, omvat teeder de aarde, en brengt de treurigheid, de smart, de gelukzaligheid van liefde als plechtige muziek, die geeft de ziel van een dichter. En

het is mij, of ik de armen moet uitbreiden, om nog eenmaal te omvatten al dat heerlijke, schoone, goede; nog eenmaal moet genieten, opgaan in de natuur, de liefderijke

In een café zitten de hoogste producten der evolutie, menschen in de bloei van hun leven, jonge mannen, die het vaderland groot moeten maken.

Goddome, Jantje, wat zie jij er uit, man. Net opgestaan zeker?

Ja, ik kwam pas om acht uur op mijn nest. Aannemen. Breng eens zoo gauw mogelijk een diner. Of neen. Een haring en een klein glas melk!

Direct, meneer!

En mij een kop koffie met een triple-sec.

Jawel, meneer!

Heb jij al gegeten?

Ja zeker, ik ben niet zoo'n zatladder als jij — ik was om twaalf uur al op.

Verdomd lollig gisteravond, hè?

Nou, en of! Jezus mie, wat was dat eenig. Zoo'n kroegjool heb ik nog nooit meegemaakt. Er is zeker wel voor duizend pop gebroken.

Allicht. En er was geen mensch, of ie was dronken. Beestachtig leuk.

Buiten schitteren de sterren, het mysteriënheir van den nacht.

Roy.

Sneeuw in lente.

Sneeuw; niet meer witte sneeuw van winter; witte dweep-sneeuw uit kerstfeestsprookjes met verlichte kerkraden in het donker sneeuwlichte en kinderstemgezing Maar sneeuw, scherp, kristalsneeuw, spottend met al het beginijle, het teere begin-leven, dat ontbloeien gaat: de eerste hyacinten-velden, de eerste boomen-knoppen.

De kilte bij het eerste ontbloeien en de drang naar wit groot licht en dikke warmte, naar sprookjeslicht en droomenwarmte. Het eerste ziel-ontwaken in de werkelijkheid.

O ik heb elke nieuwe lente weer zitten wachten en haken naar dat komend geluk, als een teringlijder wacht de beterschap, elke lente en telkens de sneeuw de verwoester van al die jong eerste en daarom mooist teerste voelhoorens.

De ruwe verwoester, die mij mijn keel heeft gesmoord waaruit zouden druppen kristallen woorden uit mijn zielenbron. Ik ben geweest als een gevluchte koning ver van zijn land, die zich heeft verborgen om te ontsnappen aan de wraakhanden van de vijandsmensen en die nu treurt van heimwee naar zijn land en volk.

Dwars door de vijandsmensen zal ik gaan, de vijandsmensen met hunne wraakhanden, die druipen van bloed; ik zal ze slaan in het gezicht en ze zullen staan laf van sterk schijnen willende overwinningslafheid.

Misschien zullen ze me steenigen of branden maar ik zal ongedeerd blijven en boven de wolken uit zal alleen klinken de lachschokken van mijn scherpe hoon. In de goddelijke nu.

X. Y. Z.

INGEZONDEN.

Waarde Redactie.

Even moet ik verslag doen van wat ik met Doris heb beleefd. 'k Had 'n erge plaagbui en begon: „Ziezoo ventje, nou hebben ze je toch ook 's beet in 't Studenten-Weekblad.”

Maar Doris las 't stukje heel kalm en zei toen nog kalmer: „Vriend ik zweer je, ik ken Frissie niet; misschien heb ik 'm wel 's ontmoet, maar dan heb ik 'm toch over 't hoofd gezien. D'r is hier wel 's 'n Frissie geweest die in Den Haag viezigheidsjes ging doen, omdat ie dat in Delft niet dorst. Maar die meneer Glacé kan mij dan toch niet bedoelen en eenige gemeenschap tusschen mij en dat vuile ventje veronderstellen.”

Nou, waarde Redactie, toen kwam ik met m'n plagerij van 'n kouwe reis thuis.

Salu.

Th. v. D. W.

Berichten en mededeelingen.

SNJEUNTOJOUNSELSKIP „FRISIA”.

Lâeste gearkomste fen disse roundgong bij grouwe Bühler, Hôattunen twâ. Hospes Tsjomme Doutsen. Elkien moat komme. Iepening fen de sêal. Krekt jelwe njoggenen.

Foârsitter,

WIJZE.

ADVERTENTIEN.

Gelegenheid tot dineeren

voor minstens 6 Heeren.

Adres VAN LEEUWENHOEKSINGEL 10.

TE KOOP aangeboden:

een zeldzaam prachtige St. Bernards-Hond

(ren), 1½ jaar oud, wit met bruine vlekken.

Te bevragen brieven onder motto *waakzaam (S-W)*, aan het Bureau van dit Blad.

Assurantie Maatschappij tegen Brand

„DE NEDERLANDEN”, van 1845.

Kapitaal. f 4,000,000,00.

Betaalde Brandschaden ruim „ 20,000,000,00.

Verzekeringen op Inboedels van H.H Studenten worden tegen vaste en billijke premie zonder nabetalings gesloten door bemiddeling van den Heer W. WALTMAN.

Kantoor: Technische Boekhandel.

BINNENWATERSLOOT 33.

Wijnhaven 3,

DELFT.

Telefoon No. 64.

TH. VAN LEIPSIG,

EN GROS. — EN DETAIL.

Vreeburg 25,

UTRECHT.

Telefoon No. 771.

Ontvangen:

Een geheel nieuw soort Vulpenhouder met gouden pen „THE INTERNATIONAL.”

Uitstekende constructie, lekt in 't geheel niet en is zeer billijk. Prijs f 2,50.

Krüger's Vulpenhouder prijs f 3,50. — Vulpenhouder „The Farringdon” prijs f 6,—.

Parker's Vulpenhouder (constructie zonder schroef) prijs f 5,50.

„Moore's” verbeterde Vulpenhouder, geheel nieuw systeem, prijs f 7,50.

Uitgebreide sortering Japansche Waaiers, Pajongs, Sarongs, enz. enz.